

Sygn. akt VI P 603/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

Protokolant: Mateusz Staniszewski

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o wynagrodzenie

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 lipca 2013 r.

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty.

Sygn. akt: VI P 603/13

UZASADNIENIE

E. K. w pozwie z dnia 17 lipca 2013 roku, skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 14.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w płatności, od kwoty 7.000,00 zł od dnia 11 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.000,00 zł od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana spółka nie wypłaciła jej wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku. Pełnomocnik powódki pismem z dnia 28 czerwca 2013 roku wezwał pozwaną do zapłaty ww. wynagrodzenia. W odpowiedzi z dnia 08 lipca 2013 roku prezes pozwanej spółki zapewnił, że wynagrodzenie za kwiecień i maj 2013 roku zostanie jej wypłacone do dnia 15 sierpnia 2013 roku. Zdaniem strony powodowej, powyższe świadczy o uznaniu długu przez pozwaną. Pozwana nie tylko nie zakwestionowała roszczeń powódki, ale także uznała jej roszczenie (**pozew k. 1 – 2**).

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 lipca 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki żadaną przez nią kwotę (**nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 17**).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w piśmie z dnia 21 sierpnia 2013 roku (data nadania) wniosła zarzuty od nakazu zapłaty oraz o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że powódka w okresie od 2010 do 2013 roku pracowała jako kierownik apteki w M.. W kwietniu 2013 roku właściciel wynajmowanego lokalu wypowiedział pozwaną umowę najmu w trybie natychmiastowym. Doprowadziło to do zamknięcia apteki. Powódka po uzyskaniu informacji o zamknięciu apteki, natychmiast opuściła lokal, informując pozwaną telefonicznie o chorobie i o zwolnieniu lekarskim. Aby nie narazić się na sankcje wynikające z Ustawy o prawie farmaceutycznym, prezes pozwanej spółki powołał komisję ds. zamknięcia apteki, która miała dokonać wszystkich czynności technicznych i formalnych, niezbędnych do zabezpieczenia majątku apteki, leków itp. Zadaniem komisji było też określenie uchybień w pracy apteki i strat, jakie swoją pracą spowodowała powódka. Pierwsze efekty pracy komisji wykazały, że straty są duże, a bałagan oraz liczne braki w dokumentacji medycznej, jakie spowodowała powódka mogą doprowadzić do powstania nieprzewidzianych kosztów dla pozwanej spółki w wysokości znacząco przekraczającej dwumiesięczne wynagrodzenie powódki. Z tego powodu dwumiesięczne wynagrodzenie powódki zostało wstrzymane do czasu wyjaśnienia wszystkich okoliczności zaistniałych nadużyć finansowych (**zarzuty od nakazu zapłaty – k. 22-23**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. K. od 16 lutego 2004 roku do 31 maja 2013 roku była zatrudniona w pozwanej spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., początkowo na stanowisku magistra farmacji, następnie jako zastępca kierownika, zaś ostatecznie jako kierownik apteki, w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: świadectwo pracy – korekta – k. 5, zeznania powódki – k. 135)

Od dnia 01 grudnia 2009 roku wynagrodzenie miesięczne powódki wynosiło 5.000,00 plus dodatek funkcyjny w kwocie 2.000,00 zł, łącznie 7.000,00 zł brutto. Po dniu 01 grudnia 2009 roku pomiędzy stronami nie doszło do żadnej czynności prawnej, która zmieniałaby warunki pracy czy wynagradzania powódki. Powódce nie doręczono żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, aby jej dodatek funkcyjny miał być obniżony. Powódce nigdy nie doręczono Regulaminu Pracy i Wynagradzania, nie wyrażała także zgody na odstępianie od wypłaty jej dodatku funkcyjnego w pełnej kwocie 2.000,00 zł.

Zgodnie z umową o pracę powódki wynagrodzenie powinno być płatne z dołu do dnia 10 każdego miesiąca, za poprzedni przepracowany miesiąc. W rzeczywistości było wypłacane z opóźnieniami, często w ratach. Raty nie były w równej wysokości. Pozostali pracownicy apteki, około sześciu osób, również otrzymywali wynagrodzenie w ratach.

(dowód: porozumienie zmieniające – k. 6, listy płac – k. 48-64, zeznania powódki - k. 135)

Zgodnie z treścią § 1 pkt 5 Regulaminu Pracy każdy pracownik przed dopuszczeniem do pracy podlega zaznajomieniu z regulaminem, a oświadczenie o zapoznaniu się z treścią regulaminu, zaopatrzone w podpis pracownika i datę, zostaje dołączone do jego akt osobowych. Regulamin Wynagrodzenia w rozdziale II dotyczącym dodatku funkcyjnego stanowi, że kierownikowi apteki przysługuje dodatek funkcyjny (§17). Zgodnie z treścią § 18 dokładną wysokość brutto dodatku funkcyjnego dla danego pracownika ustala prezes zarządu. Dodatek funkcyjny mieścić się musi w przedziale kwotowym określonym w załączniku nr II do niniejszego regulaminu. Załącznik nr II stanowi, iż kierownik apteki otrzymuje zasiłek funkcyjny w kwocie do 1.500,00 zł.

Z regulaminów nie wynika kiedy zostały wydane, ani czy zostali z ich treścią zapoznani pracownicy pozwanej. Powódka nie została zapoznana z treścią Regulaminów Pracy i Wynagrodzenia.

(dowód: regulamin pracy – k. 27- 38, regulamin wynagradzania – k. 39-47, zeznania powódki – k. 135)

W kwietniu 2013 roku właściciel wynajmowanego przez pozwaną lokalu na prowadzenie apteki, wypowiedział jej w trybie natychmiastowym umowę najmu. Doprowadziło to do konieczności zamknięcia apteki, której kierownikiem była powódka. Celowym okazało się podjęcie niezbędnych czynności zmierzających do zamknięcia apteki, tj. zabezpieczenie leków i środków psychotropowych. Owe czynności powinien wykonać kierownik apteki.

Z uwagi na przebywanie w tym czasie przez powódkę na zwolnieniu lekarskim, powyższe czynności zostały powierzone komisji ds. zamknięcia apteki w M., w której skład wchodziła L. C., E. R. oraz Z. K.. Komisja miała dokonać wszystkich czynności technicznych i formalnych niezbędnych do zabezpieczenia majątku apteki, leków. Nie sporządzono protokołu pokontrolnego z czynności przeprowadzonych przez komisję.

(dowód: zeznania powódki – k. 135)

Pozwany nie wypłacił powódce wynagrodzenia za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku. W dniu 16 maja 2013 roku przy rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron prezes pozwanej spółki – J. B. poinformował ją, że nie otrzyma należnego wynagrodzenia, ponieważ pozwana bardzo potrzebuje tych pieniędzy.

Po dniu 31 maja 2013 roku, tj. po rozwiązaniu umowy o pracę powódka skontaktowała się telefonicznie z prezesem pozwanej spółki, uzyskując zapewnienie, iż w najbliższym czasie otrzyma zaległe wynagrodzenie.

Z uwagi na niewypłacenie powódce wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku, pełnomocnik powódki pismem z dnia 28 czerwca 2013 roku wezwał pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 18.952,13 zł netto. Na powyższą kwotę składało się m.in. dochodzone w niniejszym postępowaniu wynagrodzenie za pracę za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku, a także inne roszczenia pieniężne.

(przesądowe wezwanie do zapłaty – k.9, zwrotne potwierdzenie odbioru – k.10, zeznania powódki – k. 135)

W odpowiedzi na powyższe pismo, upoważniony do samodzielnej reprezentacji pozwanej spółki prezes zarządu - J. B., w piśmie z dnia 08 lipca 2013 roku poinformował, że zaległe wynagrodzenie za kwiecień i maj 2013 roku zostanie wypłacone powódce do dnia 15 sierpnia 2013 roku. Jednocześnie podkreślił, iż wynagrodzenie w latach 2010 – 2013 było wypłacane zgodnie z umową o pracę i porozumieniami zmieniającymi.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 8 lipca 2013 roku – k. 7, potwierdzenie nadania – k. 8, odpis aktualny z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 11 - 15)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki oraz na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, a także oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych.

Zeznania powódki Sąd ocenił jako wiarygodne, dając im w pełni wiarę. W zasadniczej części złożone zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a tam, gdzie strona wskazywała na okoliczności nieudokumentowane, nie było podstaw, by zeznania kwestionować. Zdaniem Sądu zeznania powódki są szczerze, jasne, logiczne i konsekwentne.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu spółki – J. B., z uwagi na jego niestawiennictwo na rozprawie. Wezwanie na rozprawę z dnia 3 kwietnia 2014 roku do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony zostało przez stronę pozwaną odebrane w dniu 7 kwietnia 2014 roku. Pomimo odebrania wezwania z Sądu, prezes pozwanej spółki nie stawił się na rozprawie w dniu 10 września 2014 roku, nie złożył także żadnego usprawiedliwienia swojej nieobecności, a zatem nie mógł zostać przeprowadzony dowód z jego przesłuchania w charakterze strony.

Nadto na rozprawie w dniu 10 września 2014 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadków L. C., E. R. oraz Z. K. z uwagi na niewykonanie przez stronę pozwaną zobowiązania Sądu i niesprecyzowanie dokładnie wszystkich okoliczności, na jakie mieliby zostać przesłuchani ww. świadkowie. Strona

pozwana wnioskujeła bowiem o przesłuchanie ww. świadków, nie wskazując konkretnie okoliczności, którą miałby owy dowód wykazać (tak też wyrok SN z dnia 17 kwietnia 1963 r., II CR 240/62, OSNC 1964, nr 10, poz. 197; wyrok SN z dnia 3 grudnia 1981 r., IV PRN 14/81, LEX nr 8377). Zgodnie z treścią art. 258 k.p.c. strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone. Ogólnikowe wnioski strony pozwanej nie są dla Sądu jednoznaczne, ani wystarczające (tak też postanowienie SN z dnia 28 maja 1997 r., III CKN 16/97, LEX nr 677742).

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 135).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo E. K. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka E. K. pozwem skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 14.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku.

Podstawy prawnej tego roszczenia należy upatrywać w przepisach art. 85 § 1 i 2 k.p., art. 86 § 1 i 2 p.k. oraz art. 94 pkt 5 k.p. oraz postanowieniach łączącej strony umowy o pracę oraz porozumienia zmieniającego z dnia 01 grudnia 2009 roku, zgodnie z którym miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 7.000,00 zł brutto płatne z dołu do 10 – tego dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

Terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia jest, stosownie do art. 94 pkt 5 k.p., jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy. Zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego (art. 85 § 2 k.p.). W myśl art. 86 § 1 k.p. pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. Wypłaty wynagrodzenia dokonuje się w formie pieniężnej; częściowe spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy przewidują to ustawowe przepisy prawa pracy lub układ zbiorowy pracy (art. 86 § 1 i 2 k.p.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż pozwany pracodawca nie wypłacił powódce wynagrodzenia za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku w łącznej kwocie 14.000,00 zł brutto.

Okoliczność, iż powódce przysługiwało wynagrodzenie w takiej właśnie kwocie wynika jednoznacznie z zawartej przez strony umowy o pracę oraz porozumienia zmieniającego z dnia 01 grudnia 2009 roku, których autentyczności strony w toku procesu nie podważały.

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja pozwanej, jakoby powódkę obowiązywał regulamin wynagradzania, z którego wynika, iż przysługiwał jej dodatek funkcyjny w niższej wysokości, tj. w kwocie 1.500,00 zł, a nie jak wynikało z porozumienia zmieniającego w wysokości 2.000,00 zł.

Zgodnie bowiem z art. 42 § 1 k.p. przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia, wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki (§2). Nie ulega zatem wątpliwości, iż wprowadzenie niekorzystnych zmian warunków wynagradzania, czy przyznawania innych świadczeń, wymagają dokonania wypowiedzenia zmieniającego lub porozumienia stron stosunku pracy. Zmiana warunków pracy i płacy może dokonać się także na podstawie porozumienia zmieniającego.

W przedmiotowej sprawie, po dniu 1 grudnia 2009 roku, a zatem po dniu zawarcia pomiędzy stronami porozumienia zmieniającego, ustalającego wysokość wynagrodzenia powódki na poziomie 7.000,00 zł brutto (5000,00 zł – wynagrodzenie zasadnicze, 2000,00 zł – dodatek funkcyjny), między stronami nie doszło do czynności prawnej, która

zmieniałyby warunki pracy czy wynagradzania powódki. Powódce nigdy nie doręczono jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, aby jej dodatek funkcyjny miał być obniżony do kwoty 1.500,00 zł. Powódce nie doręczono także regulaminów pracy i wynagradzania. Przy czym jednoznacznie stwierdzić należy, iż gdyby nawet przyjąć, iż pozwany rzeczywiście w lutym 2010 roku wprowadził Regulamin Pracy i Wynagradzania, to obniżenie dodatku funkcyjnego wymagałoby złożenia powódce wypowiedzenia zmieniającego, czego pozwana nigdy nie dokonała.

Podobnie nieuzasadnionym był również zgłoszony przez pozwaną zarzut wstrzymania wynagrodzenia powódki za miesiąc kwiecień i maj 2013 roku, z uwagi na prace inwentaryzacyjne, prowadzone przez komisję ds. zamknięcia apteki. Strona pozwana stała na stanowisku, iż pierwsze efekty pracy komisji wskazywały na olbrzymie straty oraz bałagan w dokumentacji aptecznej, za które wyłączną odpowiedzialność ponosi powódka. Pozwana wskazywała, iż powyższe może doprowadzić do powstania nieprzewidzianych dla niej kosztów w wysokości znacząco przekraczającej dwumiesięczne wynagrodzenie powódki, dlatego uznała, iż zasadnym jest wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia powódki do czasu wyjaśnienia wszystkich okoliczności zaistniałych nadużyć finansowych.

Przede wszystkim wskazać należy, iż wynagrodzenie za pracę podlega ochronie zgodnie z regułami opisanymi w rozdziale II Kodeksu pracy. Dlatego też potrącenia w stosunku do pracownika przez pracodawcę mogą być prowadzone wyłącznie na podstawie przepisu szczególnego jakim jest przepis art. 87 k.p. Zgodnie z § 1 ww. przepisu z wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, podlegają potrąceniu tylko następujące należności: sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych; sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne; zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi oraz kary pieniężne przewidziane w art. 108.

W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 roku w sprawie II PZP 4/12 (OSNAPiUS 2013/13-14/147) Sąd Najwyższy przeprowadził szczegółową analizę zagadnienia potrącenia z wynagrodzenia za pracę. W pierwszej kolejności podkreślił, że tytuł działu trzeciego Kodeksu pracy i tytuły jego poszczególnych rozdziałów oraz treść zawartych w nich przepisów, w tym art. 87 § 1 k.p., wyraźnie wskazują, że ustawodawca rozróżnia wynagrodzenie za pracę oraz inne należne pracownikowi ze stosunku pracy świadczenia majątkowe, które wynagrodzeniem nie są. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że wynagrodzenie za pracę jest wynikającym ze stosunku pracy, przysługującym pracownikowi od pracodawcy za wykonaną pracę, obowiązkowym, spełnianym periodicznie i roszczeniowym świadczeniem o charakterze przysparzająco – majątkowym, a w nauce prawa podkreśla się przede wszystkim wzajemny i ekwiwalentny wobec pracy oraz motywacyjny charakter wynagrodzenia (art. 22§ 1 k.p.). W konsekwencji tego, zgodnie z treścią art. 80 k.p., przysługuje ono co do zasady za pracę wykonaną, a kryteriami ustalania jego wysokości są - w myśl art. 78 k.p. - przede wszystkim rodzaj świadczonej pracy i kwalifikacje potrzebne do jej wykonywania oraz (w drugiej kolejności) ilość i jakość tejże pracy.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, w prawie pracy brak jest instytucji wstrzymania wynagrodzenia, gdyż podlega ono szczególnej ochronie, zaś ewentualne potrącenia możliwe są tylko, gdy ustawa tak stanowi, co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia powódki okazało się być całkowicie nieuzasadnione i bezprawne.

Nadto wskazać należy, iż strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie, że rzeczywiście powódka była odpowiedzialna za powstanie strat w prowadzonej przez nią aptece. Pozwana, pomimo powoływania się na prace inwentaryzacyjne komisji ds. zamknięcia apteki, nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów. W toku procesu w żadnej mierze pozwana nie wykazała, że powódka była odpowiedzialna za jakiegokolwiek straty. Nie wykazała nawet, aby w zamykanej aptece rzeczywiście jakiegokolwiek straty zaistniały, a to właśnie na nim stosownie do przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. spoczywał ciężar dowodzenia w tym zakresie.

Postępowanie cywilne ma kontrydiktoryjny charakter, czego wyrazem jest dyspozycja zawarta w art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że

reguły art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Ciężar dowodu określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Tak więc przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania Sądu w postaci oddalenia powództwa.

Tymczasem w toku procesu pozwana w żadnej mierze nie wykazała jakoby w istocie powódka ponosiła odpowiedzialność za zaistniałe braki i straty w aptece. Mając powyższe na uwadze, roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia w kwocie 14.000,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami należało uznać za zasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Jak stanowi art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, że strona powodowa wygrała postępowanie w całości, Sąd na podstawie powołanego przepisu w związku z § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Analiza powyższego przepisu wskazuje, że w sposób specyficzny dla postępowania nakazowego uregulowano formę orzekania co do istoty sprawy. W świetle tego przepisu orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, w której wydano wcześniej nakaz zapłaty, powinno w każdym wypadku odnosić się do tego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w sentencji wyroku utrzymał nakaz zapłaty w mocy.

ZARZĄDZENIE

(...)